

Με τις Γερμανικές εκλογές σε χρονική απόσταση ενός μηνός και με την ευκαιρία της επίσκεψης της Καγκελαρίου στο στρατόπεδο Dachau, *"το πρώτο στρατόπεδο συγκέντρωσης πολιτικών κρατουμένων"* όπως το περιέγραψε ο H. Himmler, επαναρτώ ένα κομμάτι από τον περασμένο Σεπτέμβριο

Ευρισκόμενος στο Μόναχο, θα ήταν σφάλμα να μην διανύσω την μικρή απόσταση μέχρι το γειτονικό Dachau. Όταν μετά από τρίωρη περιήγηση, στο Konzentrationslager αναχωρούσα, θαρρώ πως είχα ανακαλύψει πόσο απάνθρωπη μπορεί να γίνει η ανθρωπότητα

Μικρή αναψηλάφηση του παρελθόντος

Η Γερμανία του 1933 έκανε μεγάλα και ταχύτατα άλματα προς την άβυσσο. Στις 30 Ιανουαρίου αναλαμβάνει την εξουσία ο Αδόλφος Χίτλερ. Στις 27 Φεβρουαρίου πυρπολείται το Ράιχσταγκ. Με το πρόσχημα αυτό καταλύεται κάθε νόμιμη έννοια, το Habeas corpus δείχνει μια καρικατούρα και στις 22 Μαρτίου εγκαινιάζεται το στρατόπεδο συγκέντρωσης, στο Dachau

. Ο
Heinrich
Himmler

που τότε ήταν επικεφαλής της αστυνομίας του Μονάχου το περιγράφει ως:
"το πρώτο στρατόπεδο συγκέντρωσης πολιτικών κρατουμένων"

.
Το

Dachau

ήταν το πρότυπο, αποτέλεσε το μοντέλο για τα δεκάδες αντίστοιχα στρατόπεδα που θα το μιμηθούν. Ο εφιάλτης είχε ξεκινήσει και θα διαρκούσε κάτι περισσότερο από 12 έτη. Όταν στα τέλη του Απριλίου του '45 τμήματα της 7ης

Αμερικανικής στρατιάς, έφταναν προ των πυλών του, θα ανακάλυπταν μυριάδες αποστεωμένους, άρρωστους, ζωντανούς νεκρούς. Στο μεσοδιάστημα είχαν περάσει από εκεί περισσότεροι από 200.000 άνθρωποι από τους οποίους είχαν βάνουσα θανατωθεί περισσότεροι από 43.000. Χωρίς δίκη, χωρίς κατηγορία, χωρίς λόγο, ένας στους τέσσερις είχε θανατωθεί. Όσοι επιβίωσαν θα κουβαλούσαν τις ασήκωτες μνήμες τους και το Dachau

θα αποτελούσε, εις το διηνεκές πλέον, μια μαρτυρία για το πόσο χαμηλά μπορεί να δράσει ο άνθρωπος.

Πύργοι φυλακίων, περιφράξεις με ηλεκτροφόρο σύρμα, τάφροι, πύλες. Αυτά είναι τα υλικά κατασκευής ενός στρατοπέδου συγκέντρωσης. Τι ψευδής όρος! Στρατόπεδα δουλείας, εξαθλίωσης, εξόντωσης είναι ο ακριβής προσδιορισμός. Το πρώτο φορτίο ανθρώπων το αποτέλεσαν όσοι θεωρούσε το καθεστώς ως αντιπάλους. Δηλαδή, Σοσιαλδημοκράτες, Κομμουνιστές, συνδικαλιστές. Αργότερα καθώς το εθνικοσοσιαλιστικό ιδεολόγημα διαλαλούσε δημόσια τις “καθαρές” του ιδέες και η Αρία φυλή έπρεπε να παραμείνει αγνή άνευ προσμείξεων άρχισαν να καταφθάνουν κι άλλες κατηγορίες. Ρομά, ομοφυλόφιλοι, μάρτυρες του Ιαχωβά πύκνωναν τις εγκαταστάσεις και όταν ξεκίνησε το πογκρόμ κατά των Εβραίων, συμπληρώθηκε το πάνελ. Τον Νοέμβριο του '38 με το οργανωμένο όργιο βίας της νύκτας των Κρυστάλλων το Dachau δέχθηκε τον περισσότερο όγκο από τους 30.000 συλληφθέντες Εβραίους. Οι υπόλοιποι κατανεμήθηκαν στο Sachsenhausen και στο Buchenwald που ήδη λειτουργούσαν κατά το πρότυπο του Dachau

. Το πρώτο βήμα για το Ολοκαύτωμα είχε γίνει και η Γερμανία

κατέβαινε γοργά, ανεμπόδιστα τη σκάλα που οδηγούσε στη βαρβαρότητα.

Από την έναρξη του πολέμου και εντεύθεν το στρατόπεδο γνώρισε τις μεγαλύτερες τιμές

απανθρωπιάς. Αν μάλιστα τεθεί υπ' όψιν ήταν στρατόπεδο εργασίας και όχι εξόντωσης η αναλογία ένας νεκρός στους 4 κρατούμενους αποδεικνύει τις συνθήκες κράτησης και εργασίας. Πέρα από τους χιλιάδες κρατούμενους που διοχετεύονταν σε παραπλήσιες βιοτεχνίες, βιομηχανίες, αρκετοί χρησιμοποιούνταν ως πειραματόζωα σε ιατρικά πειράματα. Κανείς δεν μπορεί να προσδιορίσει το πλήθος των ανθρώπων που θανατώθηκαν με αυτούς τους τρόπους, φρικτά παραμορφωμένοι.

Όπως κανείς δεν μπορεί να προσδιορίσει το πλήθος των Σοβιετικών αιχμαλώτων πολέμου που εκτελέστηκαν κρυφά ή φανερά αφού είχαν μεταφερθεί αναίτια εκεί.

Το κίνητρο της βαρβαρότητας όμως, δεν ήταν μόνον μια ιδεολογική αποκοτιά, μια ψυχική ασθένεια ομάδας ηγητόρων που ακολούθησε σχεδόν σύσσωμο το Γερμανικό έθνος. Δεν ήταν μόνον το μίσος για κάθε Σοβιετικό ή Εβραϊκό στοιχείο ή οτιδήποτε έξω από την καθαρότητα της Αρίας φυλής. Ήταν και μια πράξη καθαρά οικονομικού περιεχομένου. Αυτοί οι εκατοντάδες χιλιάδες εξαθλιωμένοι κατάδικοι, ήταν ένα εργατικό δυναμικό που δεν πληρωνόταν, που σιτιζόταν με σκουπίδια, που δεν ενδιέφερε τον εργοδότη αν ασθενούσε ή αν πέθαινε. Το τεράστιο ανθρώπινο δυναμικό που κρατιόταν οριακά στη ζωή, τόσο στο Dachau όσο και στα λοιπά Konzentrationslager ήταν σκλάβοι. Δούλευαν υπό το καθεστώς του απόλυτου τρόμου. Δεν είχαν όνομα, επώνυμο, δικαιώματα, επιθυμίες. Ήταν νούμερα που έκαναν δουλειές, έως τελικής πτώσεως και αυτό δεν έχει να κάνει με καμιά ιδεολογία.

Αν ο Dante Alighieri ζούσε εξήμισι αιώνες αργότερα και άνοιγε μαζί με την 7η Στρατιά τις πύλες του KZ Dachau θα αναγκαζόταν να ξαναγράψει το κεφάλαιο “Κόλαση” της Θείας κωμωδίας του.

Σήμερα

Το στρατόπεδο έχει γίνει τόπος προσκυνήματος. Από το χώρο στάθμευσης των αυτοκινήτων μέχρι την είσοδο, αρκετά “σταντ” με εικόνες και περιγραφές του τι είχε συμβεί βάζουν σιγά – σιγά τον επισκέπτη στο κλίμα. Τα βήματα σε οδηγούν στο κτίριο

Jourhaus

την μοναδική πρόσβαση στο στρατόπεδο για τους κρατούμενους. Στο κέντρο της πύλης του αντικρίζεις εκείνο το φρικαλέο όσο και βαθιά υποκριτικό. “

Arbeit

macht

frei

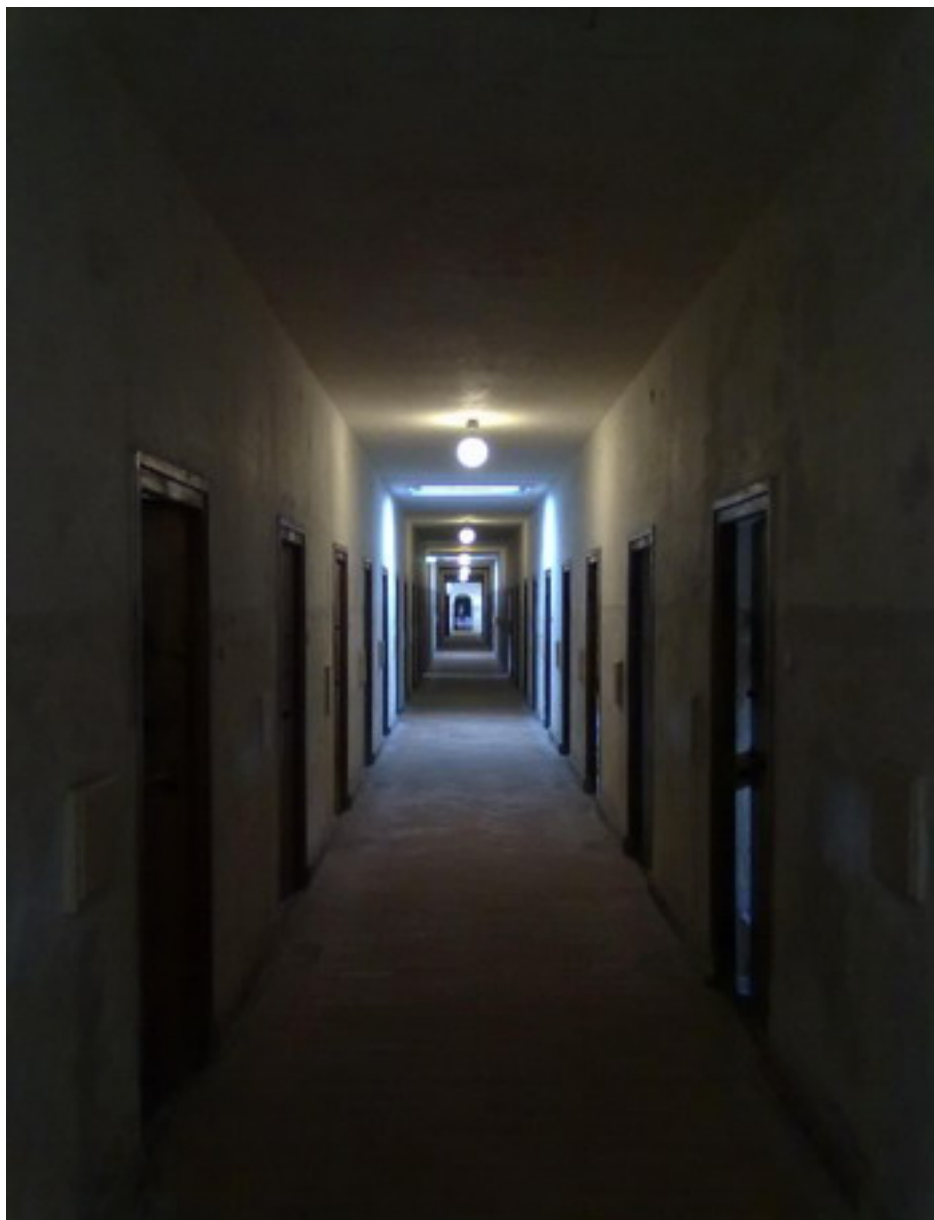
”.

“Η εργασία ελευθερώνει”

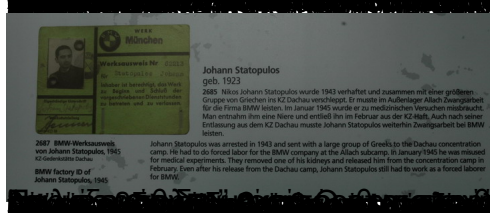
. Το περιβλημά μιας ιδεολογίας υπεροχής που στόχευε στην εκμετάλλευση. Η σκέψη ότι ένας στους 4 που πέρασε τούτη την πύλη, άφησε την τελευταία του πνοή εκεί μέσα κυριαρχεί. Προς το Νότο δεσπόζει το κτίριο διαχείρισης στο οποίο σήμερα φιλοξενούνται στους χώρους του, εκθέσεις, αίθουσα προβολής ταινιών, αρχείο, βιβλιοθήκη και αναγνωστήρια. Την δωδεκαετία που λειτουργούσε το στρατόπεδο, εκεί βρισκόταν το μαγειρείο, η ιματιοθήκη, εργαστήρια και το λουτρό. Στη σκεπή του δέσποζε με με τεράστια γράμματα η επιγραφή:

“Υπάρχει ένας δρόμος στην ελευθερία. Τα ορόσημα του λέγονται: Υπακοή, ειλικρίνεια, καθαριότητα, λιτότητα, εργατικότητα, τάξη, αυτοθυσία, φιλαλήθεια, αγάπη προς την πατρίδα”.

Εκεί που γονάτισε η ανθρωπότητα - Πέμπτη 22 Αυγούστου 2013 (επανάρτηση από την 27η 09ου 2012)

Εκεί που γονάτισε η ανθρωπότητα - Πέμπτη 22 Αυγούστου 2013 (επανάρτηση από την 27η 09ου 2012)